

мя съ тѣзи твои студены рѣцѣ въ гробъ-тъ си — въ него ще мога да ся смиря.

Графица-та. (*Погледва го съ най умиленъ погледъ*). О Сигфриде, любезный и добрый супруге! Зеръ не познавашъ твоѣ-тъ Геноевъ; азъ съмъ наистина твоя-та супруга, твоя-та Геноева. — Погледни мя добръ — погледни на рѣцѣ-тъ ми, и виждъ тойзи нѣжный залогъ на любовь-та си, — погледни тойзи пръстенъ, на кой-то сѣ изрѣзани имена-та ни; кой-то си ми далъ при твое-то тръгване за залогъ на вѣрность-та. (*Графъ-тъ погледва на рѣцѣ-тъ ѝ и познава пръстенъ-тъ*).

Графъ-тъ. О! ты си моя възлюблена гълъбице (*поколенича предъ Геноевъ*), ты си моя дражайша супруго — ты си моя сладка Геноево — аче зеръ ты въ тѣзи страховитѣ пустинѣ да сѣдишь? Ахъ, азъ съмъ тя, злочестый супругъ, докаралъ до това състояніе. — О, азъ злочестый супругъ! та не съмъ достоинъ да погледна съ очи невинно-то ти лице. —

Графица-та. О любезный супруге! азъ никога не съмъ ся гнѣвила на тебе — азъ съмъ тя любила съ онѣзи сѣщѣ-тъ любовь презъ сичко-то това време; зашто-то съмъ знаяла, че си излъганъ. Стани, стани, сладкій супруге, и дойди въ обятія-та ми. въ тѣзи обятія, кой-то си любилъ и почиталъ найвече отъ сички-тъ драгоценности. — (*Графъ-тъ става и прегръща Геноевъ*).

Графъ-тъ. Инди и ты нищо не ся сърдишь на мене, възлюблена гълъбице? О ангеле небесный, о небесна душо! — и ты съ никакво зло не мя посрещашъ заради зло-то, съ кое-то съмъ увредилъ ангелскѣ-тъ ти душѣ! —